

# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1. Januar 1880.

29. Aargang.

Tale af Eldste F. D. Richards,

holdt i Tabernaklet i Saltsjøstaden, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Bed at sammenligne den Stilling som Herrens Bark indtager paa Jordens vore Dage, med den, den indtog i tidligere Tider, saaledes som vi kunne faa Underretning derom gjennem Historien, finde vi en flaaende Lighed.

Jeg behøver næppe at fortælle Forsamlingen, at vore politiske Anskuelser have meget tilhørelses med Folkets i de Forenede Stater, uden at behøve at gaa tilbage til de forskjellige Perioder af Jordens Historie, og det Forhold, som til forskjellige Tider har været mellem Gud og Menneskene; maaske det er nok at henvisse til en Omstændighed i vor Frelsers Dage. Da Johannes den Dobr optraadte blandt Folket i Palæstina, og fortalte dem, at Guds Rige var kommet nu, og opfordrede Alle, som troede paa Guddommeligheden af hans Mission, at komme og blive døbt, slæbte dette stor Bevægelse blandt Folket, saameget mere som at de i Jerusalem og Judea og omliggende Staeder kom frem og blev døbte af ham i store Mængder, saaledes

som berettet i Mark. 1, 8. Dette havde politisk Virkning paa hine Dages Regenter, og da Jesus og hans forunderlige Bark efterfulgte Johannes, sagde de: „Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville Alle tro paa ham; og Romerne skulle komme og tage baade vort Land og Folk.“ Dette var altsaa en Sag af megen politisk Betydning og Vigtighed.

Jeg erindrer endnu for et halvt hundrede Aar siden, i mine Uugdoms Dage og i Pimitanernes Land, da jeg plejede at se gamle Matroner saavel som arværdige Sjælesorgere kørse sig og oploste deres Øyne mod Himmelens af hellig Nædsel, fordi der i Landet var et stort Unde som kaldtes Slaveri. De kunde næppe spise eller drikke i Fred, eller tilbede Gud i Land og Sandhed, fordi den frygtelige Forvisning om, at deres Brødre i de sydlige Staeter troede paa Slaveri, lyngede deres Samvittighed. Alt dette var bleven tilvejebragt af Presterne paa Prædikestolene, af

Politikerne i deres offentlige Taler, af Forældrene i Hjemmet og udtordnet gjennem Pressen, indtil der i næsten enhver Klasse af Samfundet var almindelig Rædsel og Ophidselse over Slaveriet i de sydlige Stater. Dette frygtelige Unde var blevet af en saadan Betydning, at det en sjæl Døg maatte bringe en National-Straf, hvorfør de i deres Angst og Forfærdelse over dette, og i deres Beslutning at udrydde det, opflammede Folkets Sind, indtil der mellem Folket i de nordlige og sydlige Stater opkom et næsten uhørt Fjendskab. Vi erindre meget vel, hvad Folgerne blev af den sidste ny frygtelige Borgerkrig, som forårsavede og ødelagte saameget af vort elskede Land. Medens denne Fanatismus rasede i Norden, og der i Syden blev gjort hemmelige Forberedelser til Forsvar, syntes Ingen at vurdere Tabet af hundrede af Tusinder Menneskeliv, og nogle faa hundrede Millioner Dollars i Krigs-Omkostninger, og endnu Mindre tænkte de paa den demoraliserende Indflydelse, som dette vilde have paa Landet.

Da vore Eldster omtrænt paa denne Tid eller meget fort efter, begyndte at prædike Evangeliet i denne Del af Landet, erindrer jeg, at der rejste sig ganske den samme Ophidselse mod dette Folk, som troede paa my Abenbaring. Det syntes at indgyde disse samme samvitthedsfulde, gudfrygtige Mennesker med Forbanselse over, at Nogen turde vore at sige, at Gud nu vilde aabenbare sig til Menneskene; at det var den mest ugudelige Gudsbespottelse at prædike, at Præstedommet var blevet gjengivet, eller at paastaa, at den Hellig-Land var bleven given i disse sidste Dage, eller at Aanden Gaver viste sig blandt Menneskenes Børn. Nej, det var aldeles umuligt, at dette kunde tales mere end Læren om Sla-

veri. Der var dog højt og her nogle Faa, stjældt kun meget Faa, i Forhold til den store Befolning, som antog denne forskrækkelige Lære. Det vil erindres, at paa den Tid, jeg omtaler, var endnu ikke Læren om flere Hustruer blevet lært som en af Kirkens Læresætninger i den sidste Uddeling; men det var Aanden Gaver, det var Læren om ny Abenbaring, det var den frygtelige Ide, at en Mand kunde blive oprejst i vore Dage der, som Profet, skulde forkynde Folket Herrens Ord og hans Villie; det var dette, der forårsagede et nyt Udbrud af gudfrygtig Harme i disses Hjørter, som vare faa fromme, og som gjorde Fordring paa at hvile i „Frihedens Bugge“.

Det var kun en kort Tid efter dette — for at gaa hurtigt gjennem Historien — at Læren om flere Hustruer blev aabenbaret de Hellige, langt borte i Vesten, ved Mississippi-Flodens Bredder, stjældt den ikke blev offentlig prædiket i Utah før i 1852. Men Forkyndelsen af denne hellige bibelske Lære, syntes at være Toppunktet af Jordærvelse, Afskyelighed og Ugudelighed, og de, som troede paa Læren om Polygami, blev ikke ansætte værdige at leve paa Jorden. Folgelig, dersom jeg nu skulde tage en Text og prædike fra, skulde det være: „Hvor ere vi nu?“

Bed Aaret 1854 eller 56, havde Hadet mod disse to Principer, og i Særdeleshed mod Polygami, taget et saadan politisk Fodsæste i det religiøse Samfunds Hjørter, at de vare rede til at legge disse som to Planker i Parti Platformen, der blev antaget som en Betingelse, hvorefter en President skulde vælges. Efterat vi vare komne ud fra Folkets Midte, her til Ørkenen, et Tuinde Mile fra Civilisationens Sæde, bekjendtgjorte den ærede Senator Douglas,

at dersom han blev valgt til Kandidat til President-Værdigheden for de Forenede Stater, var det hans Mening, at han vilde afskære denne Gevært paa det politiske Legeme. Dette var hans politiske Tro, angaaende den ene af disse Twillinge. President Buchanan blev valgt med en klar Opfattelse af, at Afskaffelsen af Polygami var et af de Vræskejder, han skulde foretage sig. Han forsøgte strax herpaa, men da han fandt at det tog to Åar for hans Arme at naa Slagmarken, og at denne, oven i Kjøbet i en betydelig formindsket Størrelse, var afhængig af Polygamisterne for Levnetsmidler, da svundt hele dette glimrende Føretagende ind til, hvad der efter blev kendt under Navn af „Spekulanternes Krig mod Statskassen.“

Da det republikanske Parti i 1860 kom til Magten, paatogte de sig det interessante Føretagende, som var mislykket for President Buchanan, angaaende «the twin relies» (Slaveriet og Polygamiets); og for at undgaa at gjøre ligesom sidst, hen vendte de deres Opmærksomhed til den anden Twilling. Dette gav snart Anledning til at give de i Utah værende Tropper Ordre at gaa til andre Slagmarker.

Det interesserer mig at omtale disse Kjendsgjerninger, fordi vor opvoksende Ungdom saa vel som de mange Hellige, der have indvandret hertil fra fremmede Lande, ikke ere bekendte med de Omstændigheder, der have bragt os til vor nuværende Stilling. Dersom De vil have lidt Taalmodighed, vil jeg beskrive nogle af de Omstændigheder, der have led saget, hvad der har været gjort, og maaske vi derfra kunne domme, hvad der skal gjøres, dersom det overhovedet nog ensinde bliver gjort.

Torhen droge Representanterne og Senatorerne fra Ny-England til Washington,

ton, med Lommierne fulde af Andragender til Kongressen om at afskaffe Slaveri i Columbia-Distriket, endogaa mere end Praester og Foll uylig har opfordret Kongressen til at udrydde Polygami. Ex-President John Q. Adams præsenterede aalen lange Andragender, med Tufsider af Underskrifter, hvorfor han ogsaa blev befjendt som det Medlem, der fremstillede Folkets Mening i alevnis. Disse Ansøgninger gjentog sig Åar for Åar; det maa nemlig erindres, at Columbia-Distriket ikke er nogen Stat, men regeres direkte under Kongressen. Og hvad Resultat opnaaedes da af disse store og kærde Diplomaters kraftige og energiske Ansængelser i Norden, som naturligvis bleve besvarede af de bedste Statsmænd i Syden? Resultatet blev, at Slaveriet ikke blev afskaffet som Folge af Nordboernes Ansøgninger, men det blev bestandigt staaende som et politisk Spørgsmaal, og forblev en stor Faktor i Landets Politik. Et Forlig blev der efter indgaaet, indtil nogle af de sydlige Stater erklarede sig for Udelukkelse af Unionen, og Spørgsmalet om deres Ret hertil, og ikke det direkte Spørgsmaal om Afskaffelse af Slaveri, paabegyndte Krigen.

Fra Ilden af det første Gevær, syntes Krigs-Demonen at intgyde de stridende Partier med det bitreste Fjendskab og ondskabsfuldeste Had mod hverandre, medens Broder mod Broder gif i denne blodige Leg. Åar efter Åar varede Krigen, indtil de sydlige Armeer fik Hjælp fra deres Slaver; Nationens Skatkammer blev hurtigt udprømt; frygtelige Slag og ødelæggende Sygdomme havde gjort sit Arbejde. Rekruter blev indstrevne for tre Åar, eller til Krigens Ende, og President Lincoln befriede, ved Proklamation, flere Millioner Negre fra Slaveriet, ikke saameget som politisk

Formaal, men som et Maal, der var retfærdiggjort ved Krigens Fordringer. Jeg fremfører disse Fakta uden derfor at gaa nærmere ind paa, om Slaveri kunde blive retfærdiggjort eller ikke. Deres store Stamfader sagde, at de skulde være Ejeneres Ejendom mellem deres Brødre, og at de ere Slaver idag, er som Opfyldelse af Profetien.

Men hvor ere vi idag? Vi finde Slaveri i en vis Forstand affkastet, men hvad bliver der af Polygami? Dette Spørgsmaal hædrager saaledes Opmærksomheden paa sig, at Kineser-Spørgsmaalet ganske er traadt i Baggrunden.

Omtrent paa den Tid, da det store Slag i 1862 ved „Bull-Ran“ fandt Sted, da Officerer, Rekruter og Kongressmedlemmer løb fra Slagmarken, og søgte Ly i Hovedstaden, udfærdigede Kongressen en Lov, som gjorde Flerkoneri, Bigami eller Polygami om G behage, til en Forbrydelse. Det maa imidlertid forståes, at denne Forbrydelse ikke behøver at være syndig, fordi Kongressen har gjort den straffskyldig. Der er intet Ugrundligt i det, fordi Gud har aabenbaret det, han har befalet det; de Forenede Staters Kongres siger, at det ikke maa tillades. Hvor ere vi da idag? Hvad have vi at forvente? Denne Lov gik igjennem — endskjønt vi dog havde haabet, at Kongressen og Nationen havde haft tilstrækkelig moralst Oplysning og formeget af deres Forfædres Freds- og Netsærdigheds Land i sig til at indse, at dette ikke er nogen Forbrydelse eller et onde; — men dog finde vi, at de have lukket deres Øyne for dette, og besluttet at falde det Synd, medens Fordervelse af enhver Art bliver tilladt at blomstre i deres Midte, saadant som Prostitution, Fostersfordrivelse, Barnehæm etc. Fordi vi have antaget Abrahams, Isaacs og Jakobs Tro, maa vi

enten lade os demoralisere, eller opgive vor religiose Tro. Nationens Højesteret har erklæret Polygami for ulkonstituational, sjældt den er det eneste Middel, hvorved de saakaldte Samfundsonder med alle deres strækkelige Følger kunne blive udryddede fra Landet. Alligevel kan de ikke se det, og de erklære, at Alle, som indgaa i Polygami, skal lide fra to til fem Aars Fængsel og bøde indtil 500 Dollars Mult.

Jeg ønsker at gjøre Eder forstaaeligt, mine Tilhørere, at dette ikke længere er nogen Patishag; det er idag hele Nations Røst. Hr. Sekreter Evarts siger, i den sidste Klausul af sin Cirkulære til Konsulerne, at „denne Regierung har besluttet at fortrænge Polygami, og at sætte Lovene i deres hele Strænghed i kraft for at faa dette onde udryddet fra Landet.“ Disse ere hans Ord. Dette er Myndighed, saa langt som de Forenede Staters Myndighed gaar, og vi finde det samme gjentage sig i den Formaning, som er tilstillet Grand-Juryen i denne By, nemlig at fyrettyve til halvtredsstyve Millioner Menneskers Røst skal være den regjerende, og at et Par Hundrede Tusinde skulle ofres, idet mindste saamange af dem, som troede paa Læren om Polygami. Saal langt ere vi komne idag. Nu spørger jeg mine Brødre og Søstre: Gre G forberedte paa hvadsomhelst der maa komme af dette Spørgsmaal? Da G gif i Daabens Bande, opsatte G da en Beregning over, hvormeget Jesu Kristi Evangelium var værd? Tænkte vi paa om det var Fader og Moder, Broder og Søster, Hus og Land, Hustru og Børn ja selv Livet værd? Dersom vi ikke gjorde dette, regnede vi forkert, thi han, som ikke er villig til at forsage alle Ting og agte dem lavere end en fuld Tro paa og en trofast Lydighed til Evangeliet, er det ikke værd. Jeg

spørger Eder, mine Brødre og Søstre, som ere komne fra den anden Side af Jordkloden hertil for Evangeliets Skyld, om J kom hertil forberedte og efter at have gjort en saadan Beregning? Jesus siger i en af sine Lignelser: „Thi Hvo iblandt Eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han haver, hvad der hører til at fuldføre det med, at ikke, naar han saar lagt Grundvold og ej kan fuldende det.“ Omrent saaledes forholder det sig med os. Det nyttet ikke at søge at indbilde vort Hjerte den falske Tanke, at Regjeringen ikke vil gjøre dette. Vi have Exempler paa hvad de have gjort i de sydlige Stater, og vi have ikke den fjernehste Trivl om, at de ere ligesaa rede og villige til at gjøre ligesaa meget for at udrydde Polygami blandt os, dersom Gud vil tillade det. De ere komne nær til Sagen. De have erklæret dem mod Polygami, og ere rede til at indbyde, leje og underkjøbe Hustruer til at hjælpe dem at faa deres Mænd erklærede sthldige. De fortælle os tydeligt, at dette er deres Forretning, og vi behøve kun at se omkring os for at se hvor vi ere idag.

Vi behøve ingenlunde at frygte for Alt dette. Jeg troer ikke at Nogen, som har modtaget den Hellig-Aand og har erfaret dens Indflydelse, behøver at frygte, eller at Nogens Hjerte, som er trofast for Gud, behøver at være tungere, eller deres Ansigt at blive længere end det plejer at være. Aldeles ikke. Vi kan se paa alt dette som en Del af „alle de Ting“, som vi lide for Evangeliets og vor Frelsers Skyld. De kan gaa til Loven og, som vi allerede have set, indsette en Mængde ulovlige Juryer saaledes som de selv ville have dem, saa at hvor ingen Sidste-Dages Hellig, som tror

paa Jesu Kristi Evangelium, enten han tror paa Polygami eller ikke, kan faa Sæde, eller faa Lov til at sige hvem der er uskyldig eller hvem der er skyldig. Vi have tydeligt Vidnesbyrd om, at de vil gjøre alt dette, og dersom de kan gjøre saameget, vil det være en let Sag for dem, til næste Vinter at have en saadan Lov som vedrører Juryer og Vidnesbyrd, og som vil sætte dem i stand til at sætte i Udsprælse, hvad de have paataget sig. Vi erkjende, at de have gjort alt dette, og fra den Kjendsgjerning, at de have fortolket Konstitutionen saaledes at den svarer til deres Hensigter, have vi al Grund til at tro, at de ville gjøre mere. Konstitutionen er i Virkeligheden fastet overbord og Frihed tagen til at forordne saadanne Love, som de selv finde forgodt, og det vil være ligesaa rimeligt for dem at gjøre Hvadsomhelst de finde forgodt i Henseende til Polygami; og saaledes det Enes efter det Andet, indtil de have naaet det Maal, de have besluttet.

Kampen er i Virkeligheden ikke mellem os og Domstolene eller Regjeringen. Kampen er mellem de to Regjeringer. Dersom de, der gjøre os til Forbrydere, ere i Urvished om, hvilken der er den højeste Magt, vil de faa god Tid til at erfare det. Det er et Brud baade paa Aanden og Bogstavet i Konstitutionen og i en god eller slet Regjering af Nationen, at der skulde vedtages nogen Lov, som kan indskrænke vor Tro eller Frihed til at udøve nogen religiøs Læresætning, som ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder. Konstitutionen siger udtrykkelig, at „Kongressen kan ikke udstede nogen Lov, med Hensyn til Oprættelsen af nogen Religion, eller forbryde den fri Udvørelse deraf.“ Digheller findes der Noget i Konstitutionen, som underretter Præsidenter,

Kongresmedlemmer, Dommere og Ju-  
ryer, hvad der skal være Religion eller  
hvad der ikke skal være det.

I Jesu Dage var Jødernes Senat  
og Parliament, deres Højesteret, Over-  
ret og Underret, indbefattet i San-  
hedrin eller Højraadet, som var en af  
den jødiske Regjerings Institutioner til  
at bilægge alle Sager, verdslige eller  
religiøse. Endstændigt der i vore Dage  
ikke er nogen Lov uden Guds Lov, som  
bestemmer hvad vi skal gjøre i religiøs  
Henseende, og hvad vi ikke skal gjøre, er  
der dog et Princip, til hvilket jeg skal  
hendrage Eders Opmærksomhed, som vil  
gjøre os i stand til at forstaa vor Stil-  
ling oversor hverandre og vore Med-  
mennesker. Maaſke jeg bedst kan anſue-  
liggjøre det ved at fortælle en lille Om-  
stændighed, som fandt Sted for nogle  
saa Nar siden, medens jeg var i Europa.  
En Herre fra et af de europeiske Lande  
var udvandret til dette Land, og bleven  
amerikanſt Borger. Han vendte tilbage  
til sit Fødeland i Forretningasanliggender.  
Under sit Ophold der, foretog denne  
Regjering sig at paalægge ham visse For-  
pligtelser, som om han endnu var dens  
Undersaat. Hvad blev Følgen? Da de  
Forenede Stater fulgte Kundskab herom,  
underrettede den vedkommende Lands  
Autoritet om, at denne Herres Ret som  
amerikanſt Borger, maaatte respekteres.  
Vi se altsaa, at da der rejste sig en  
Banskelighed, som indskrænkede denne  
Mands Friheder, var det de Forenede  
Staters Regjerings Pligt at forsvare og  
opretholde denne Mands Borgerfæabs-  
Nettigheder. Europas, saa vel som Ameri-  
kas Autoriteter lovpriſte Daniel Web-  
sters Visdom i denne Sag, og Manden  
var fri.

Med Hensyn til os, har Regjeringen  
besluttet, at Polygami skal udryddes, men  
Himmelens Regjering har forinden be-

sluttet, at Polygami skulde oprettes, og  
at Synd og Bederstyggelighed skulde op-  
rykkes med Nod; at Mænd og Kvinder  
skulde have Ret til at adlyde den højere  
Lov i deres ægteſkabelige Forbindelser.

Dette er vor Stilling; dette er hvor  
vi ere idag. Vi have antaget denne  
Lære, dette Trosprincip fra vor Herre  
Jesus Kristus, og vi, eller nogle af os,  
have levet i mere end tredive Nar i dette  
Territorium. Da Regjeringen er fast  
besluttet paa at udrydde dette Punkt af  
vor Tro, og naturligvis os med det, og  
da vi ikke kan faa nogen Bistand derfra,  
maa vort Raab vere til Himmelens Re-  
gjering, til hvilken vi har svoret Tro-  
ſkab. Jehovah vil snart gaa i Rette  
med denne Nation, og vil vise den,  
hvilken der er den højere og evige Lov,  
og hvilken der er den ringere og nyere  
Lov. Medens de ere iferd med dette  
storartede Foretagende, hensynsløse til  
Liv, Frihed og Ejendom, vil Himmelens  
og Jordens Herre gjøre de jordiske Re-  
gjeringer opmærksomme paa, at hans  
Borgeres Nettigheder og Friheder skulle  
blive anerkendte og hævdede.

Hele deres Freungangsmaade er usor-  
enelig og i Modſtrid med Lovens Grund-  
principer. Lovvidenskabens Apostle Black-  
stone har tydeligt sagt, og det ved enhver  
Lovkyndig, at de menneskelige Love og  
Regjeringer ere afledte fra og grundede  
paa Guds aabenbarede Ord, som han  
gav til Moses paa Sinai Bjerg, og  
ethvert Menneske, som forkaster Jesu Kristi  
Aabenbaringer, maa vide, at de ere under  
Fordømmelse, med de Ting, de foregive  
at tro. Den evige Lov for celeſtialt  
Ægteſkab og flere Hustruer, bliver meget  
vidligſtig omtalt i Loven og Profeterne.  
Flerkoneri er, saaledes som den bliver  
troet og praktiseret af de Sidſte-Dages  
Hellige, i sig selv ingen Forbrydelse; den  
er ikke beregnet paa Bedrageri eller

Skuffelser; den krenker ingen Andres Netigheder, og dens Ophavsmænd har sagt: „Det skal blive hjemmøgt med Velsignelser og ikke med Forbandedser, og ved min Magt, sagde Herren.“

Med disse Betragtninger for Øje, hvad have vi da at gjøre? Hvad ere vore Nettigheder og vore Pligter under disse Forhold? Det er, at vi drage os nær til Gud, Ophavsmanden til vor Tro, i Ædningheds og Lydhed til alle hans Fordringer, altid erindrende vore hellige Pagter til ham, saa at vor Sag kan naa hans Øre, og naar han ser vore Bestræbelser, vil han i sin egen belejlige Tid træde frem og befri os. Vi have sejlet og syndet mere eller mindre, og nogle af vore Børn ere vegne bort fra Herrrens Beje. Dersom vi have vanhelliget Sabbaten, taget Guds Navn forsængeligt eller krenket nogen af vore Pagter, er det paa Tide, at vi vende os til Herren og aldrig gjøre Saadant mere. Dersom vi gjøre saaledes, vil han i sin egen belejlige Tide sige: „Hertil skal du komme, og ikke længere, og her skal den sætte sig imod dine høje Bølger.“

Medens vi dersor se al Civilisationens Smiger og Falskhed mellem os; medens vi se alle de Besværligheder, de menneskelige Regjeringer kan gjøre, have vi kun at slaa vor Lid til Gud, ligefrem Daniel gjorde. Uden at agte paa Kongens Befaling, tilbad han den sande og levende Gud. Saaledes maa ogsaa vi gjøre, og være forberedte paa, at alle disse Ting kan hende os. Der er en Maengde iblandt os, som siger: „Herre, Herre!“ og gjor ikke de Ting, som Gud fordrer af dem. Det er vor Pligt at holde Guds Befalinger, at forstaa dem

og at lere dem til Andre i al Sagmodighed. Have vi Tid at spilde med disse Personer, som ikke vedkomme os? Have vi Tid til at beskjæftige os med Driftehusene og Spillesalonerne? Nej, mine Brødre og Søstre, vi have ikke. Det er vor Pligt at have hele vor Opmerksomhed henvedt paa vort Arbejde, Dag for Dag, vidende, at Guds Øje altid hviler paa os. Det er ham, der vil lede Alt til Bedste for os; det er ham, der vil sagte vor Kamp for os. Den eneste Maade, hvorved vi kunne erholde Besrielse, er ved at indvie os til hans Tjeneste, at vi kunne hjælpe til at opbygge hans Rige og gjøre os selv værdige til den Bistand, som han har lovet at yde os i Nødens Stund.

Dette Spørgsmaal har to Sider. Maatte det er nødvendigt at vore Tjender skulle fuldføre deres Fader Djævelens Værk, saa at de des snarere og mere fuldstændigt kan vise for Himmelene, naar deres Ondskabs og Bederstyggesbæger er fuldt. At Sandheden til sidst vil blive grundfæstet paa Jordens, derom er der ingen Twivl. Profeterne have alle forudsagt det; Englene have set ned paa det med hellig Forventning, og vi have den Hellig-Aonds Bidnedsbyrd om, at dette Værk skal blive fuldført. Hvad der er for os at gjøre, er at leve trofaste til vor Religion, uden at tage Hensyn til, hvad der foregaar omkring os.

Maatte Herren inspirere os med sin Amand til at være trofaste til vore Pligter, at drage os nær til ham, holde os fra Verdens Daarigheder og hellige os selv for ham, er min underligste Bøn i Jesu Navn. Amen.

*Skandinaviens Stjerne.*

Den 1. Januar.

**Vort Besøg i Konferencerne.**

Onsdagen den 24. September f. A., forlod vi Kjøbenhavn og rejste med Dampstib til Kristiania, hvor vi efter en noget ubehagelig Rejse ankom den følgende Dags Eftermiddag, og blev venligt modtaget af Præsident J. Halvorsen og andre af Brødrene fra Zion. Vi havde der Lejlighed til at overvære et meget godt Konferencemøde, som afholdtes den 27de og 28de, i de Helliges fortrinlige Førsamlingslokale, der ved denne Lejlighed var smagfuldt dækkeret. Herrrens Aand var rigeligt udgydt over hans Ejendom og Alle, som deltog i Konferencen, og kraftige Bidningsbyrd blevne afslagte. Onsdagen den 1ste Oktober forlod vi Brødrene og de Hellige i Kristiania med de bedste Følelser, og rejste med Fernbane til Stockholm, hvor vi blev modtaget af Præsident L. M. Olson og andre Zions-Eldster, som arbejde i denne Del af Missionen. Vort Konferencemøde derførs, tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 4de Oktober, og fortsatte med tre Førsamlinger den følgende Dag, samt et Præstedsømøde om Mandagen. Den samme Aand og de samme Følelser, som gjorde sig gjeldende i Norge, fandt vi ogsaa her, og havde en udmarket Tid tilsammen med Brødrene og de Hellige. Efter endnu at have afholdt en velbesøgt Førsamling Mandag Aften, forlod vi Stockholm og ankom til Kjøbenhavn den følgende Dag. Efter den 11te og 12te Oktober at have overværet Konferencemødet i Kjøbenhavn, hvor Eldste C. C. Asmusen præsiderer, og deltaget i den samme gode Aand, rejste vi den 16de f. M. til Göteborg, hvor vi, i Forening med Præsident Charles Andersson og Eldste M. Monsen fra Zion, mødte med en stor Førsamling af Hellige og Fremmede til Konference, den følgende Lørdag og Søndag. Foruden Hellige var der ogsaa et stort Antal Fremmede tilstede, som lyttede med spændt Opmærksomhed til hvad der blev sagt. Herrrens Aand og Kraft hvilede i en stor Grad over Brødrene, som talte i disse Førsamlinger. Fra Göteborg rejste vi til Ålborg, hvor Broder Andrew Jensen fra Kontoret i Kjøbenhavn traf sammen med os, og under Konferencen, som afholdtes her den 25de og 26de Oktober, vare ikke mindre end ti Zions-Eldster tilstede, af hvilke endel nysig vare ankomne. Broder N. P. Asmusen præsiderede over Konferencen. Den følgende Lørdag og Søndag, den 1ste og 2den November, afholdte vi Konferencemøde i Aarhus, og havde der, ligesom i alle de andre Konferencemøder, en behagelig Tid tilsammen. Det var en sand Glædesfest, baade for os og de Hellige, som vare tilstede. Et Par Dage senere høede vi Farvel til Præsident L. Svendsen og de Hellige i Aarhus, og rejste tilbage til Kjøbenhavn. Paa Grund af Upasselighed, sendte vi Broder Andrew Jensen over til Malmö, forat overvære Konferencen derførs den 8de og 9de November. Efter vor Rejse omkring i Missionen, ved hvilken vi fulgt Lejlighed til at stifte personligt Bekjendtskab med de fleste af Brødrene, som udgør det arbejdende Præstedsømme i denne Del af Herrrens Bingeard, samt fulgt Lejlighed til nærmere at sætte os ind i de forskjellige

Konferencers indre Forhold, er det os en Glæde at kunne udtrykke vor fuldkomne Tilfredshed med Tilstanden i det Væsentlige, saaledes som vi fandt den, og i Særdeleshed over den Flid og Nidkærhed, som baade Brødrene fra Zion og Landets egne Sønner have hidtil lagt for Dagen for Evangeliets Forkynndelse, og for Forsmælsen af Herrens store og underfulde Værk i disse Lande; og af vort ganske Hjerte føle vi nu til at sige: Herren velsigne disse vore trofaste og nidkære Medarbejdere, der i Tillid til Herren deres Gud, have forladt Hustru og Børn, Fædre og Mødre osv. for at vandre fra Hus til Hus og fra Sted til Sted, som Budbærere om Frelseus og Saliggjørelsens Evangelium til en falden Slægt, og ere utsatte for mange Savn, samt de Ugudeliges Haan og Foragt. Forhæt Eders Arbejde, Brødre, med den samme Varme og Nidkærhed i Fremtiden, vidende, at Herren i sin Tid rigeligt vil belønne sine Ejendomme for alt det Gode, som de have udført for hans Sags Fremme. Det var os også en stor Glæde, paa vore Rejser, at erfare, at de Hellige i Almindelighed efterleve deres hellige Religion og opfyldte deres Pligter mod Herren og hverandre indbyrdes, efter bedste Evne.

Vi ville til Slutning berøre et Par Punkter, hvortil vor Opmærksomhed i den senere Tid har været hendraget. Det ene er med Hensyn til, at nogle af Brødrene have raadet de Hellige til at lade deres smaa Børn døbe i den Lutheriske Kirke, samt senere lade dem konfirmeres ifølge nævnte Kirkes Negler. Dette er i Modstrid til Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Herren har i sin Naade aabnet vor Forståndes Øjne, saa at vi kunne skjelne mellem den saude Kristi Lære og Menneskenes selvlavede Systemer, og derfor vide vi med Bestemthed, at Barnedåb og Konfirmation med meget Mere, som praktiseres i den Lutheriske Kirke, ere Menneskebud og Skikk, og ere ikke anerkjendte af ham som sagde: „Enhver Plante, som ikke er plantet af min himmelstede Fader, skal med Rod oprykkes,” og „de dyrke mig forgjøves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud.“ Vi sige derfor til de Hellige: tilsted ikke Eders smaa Børn at underkastes saadanne Ceremonier, men derimod lade disse velsigne af Kirkens Eldster paa den rette Maade, og bører dem om Evangeliets Principer, saasnart de ere gamle nok til at kunne forstaa Noget derom, og lad dem derpaa blive døbte, naar de opnaa den af Herren selv i Abenbaringen til Joseph Smith, angivne Alder. Det andet Punkt er med Hensyn til den Frihed, nogle af vore Eldster fra Zion have taget sig, at forrette Egtevielser her i disse Lande under visse Omstændigheder, uden at raadsøre sig med os eller disse, som tidligere have vaaget over Missionen. Ifølge vor Erfaring i saa Henseende, har det vist sig, at slige Egtevielser i de allersleste Tilfælde have bragt daarlige Følger. Ingen Eldste blandt de Sidste-Dages Hellige har nogen Ret til at ægtevise Nogen i disse Lande, og dersom de gjøre dette, ere de selv ansvarlige overfor Landets Love. En Eldste, der taget sig en saadan Frihed i disse Lande, og det kommer til vor Kundstab, vil blive draget til Amtsvar, og dersom han er en Zions-Eldste, vil han blive løst fra sin Mission.

**Automist og Beskifte.** Lørdagen den 20. December ankom hertil, efter en for denne Marstid behagelig Rejse, to af de 19 Brodre, som ved sidste Konference blevne kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien, nemlig A. L. Stanchy og Fred. Lundberg, begge fra Logan, Cache Co., Utah. Ligesom deres Brødre, ønske vi dem velkomne, og bede Herren at velsigne dem, idet vi haabe og forvente, at de Hellige stedse i deres Bonner ville erindre Brødrene, som arbejde i disse Lande for at forkynde Evangeliet til sine Landsmænd.

Eldste A. L. Stanchy bestilles til at arbejde i Kristiania Konference, og

Eldste Fred. Lundberg til at arbejde i Göteborgs Konference, under Konferencepræsidenternes Ledelse.

N. WilhelmSEN,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Samtidigt med dette Nummer af „Skandinaviens Stjerne,” udkommer ogsaa det første Nummer af „Ungdommens Raadgiver”, et Maanedskrift paa 8 Sider, i samme Format som Stjernen. Det vil udkomme den 1ste i hver Maaned til en Pris af 6 Øre pr. Expl. Konferencepræsidenterne anmodes om at bruge deres Indflydelse for sammes Udbredelse, og indsende deres Revisitioner til dette Blads Kontor.

## Korrespondance.

### Norge.

Drammen den 29. Novbr. 1879.

Præsident N. WilhelmSEN.

Kjære Broder!

Der er nu hengaaet nogen Tid siden jeg nôd Deres behagelige Selvfab ved Konferencemødet i Kristiania, hvilket jeg erindrer med Glæde, og jeg bringer Dem min Tak for alle de Opmuntringer, Raad og Formaninger, som De gav ved denne Lejlighed, og som alle blevne givne med faderlig Bisdom og Kjærlighed. Af Stjernen ser jeg, at der gives gode Bevætninger om Arbejdet, som er udført i de forskjellige Konferencer, og at der er Udsigter for, at et godt Arbejde og en god Høst vil blive udført i Vinterens Løb, hvilket er en stor Glæde for mig, da mine Interesser altid ere med Herrens Gjerning og Menneskenes Frelse fra Mørket, hvori de ere indhyllede.

Denne Gren er i en ganse god Orden; de Hellige i Almindelighed føle

vel, og forsøge paa at vise deres Tro i deres Gjerninger. Evangeliets Fremgang har i den senere Tid ikke været meget stor, da Folket her i Byen synes at være døve for Mormonismen, men jeg har dog det Haab, at mange gode Mennesker ville i Vinterens Løb komme frem og blive indlemmede i Guds Rig. Det er min Bestemmelse, ved Begyndelsen af 1880, at foretage en lengere Missionstur blandt Folket i Tinn, Hallingdal, Valders og andre Steder, hvor Evangeliet for en stor Del aldrig har været forkyndt, og ved at arbejde to, tre Maaneder blandt Folket paa disse Steder, er det min Tro, at Evangeliet et eller andet Sted vil vinde Fodsæste. Det vil vistnok være forbundet med mange Ubehageligheder, men det er den Løn, Verden giver Herrens Ejendomme. Nogle af ovennævnte Steder har jeg besøgt, og mange af mine Slægtninge ere der, men jeg anser det som min Pligt, nu da jeg

har lert det norske Sprog bedre, og saaledes lettere kan fremstælle Evangeliets Principer, igjen at afslægge dem et Besøg, og jeg forventer at afholde mange Førfamlinger omkring blandt Folket. Her i Drammen holdes ogsaa gode Førsamlinger, baade i vort lejede Lokale og andre Steder omkring i Byen og dens Nærhed, saa at der er gode Udsigter for Evangeliets Fremme. Her er megen Arbejdsløshed og Nød iblandt Folket, og det

ser i Sandhed ud til at skulle blive en haard Vinter for Mange.

Mit Ønske og min Bon er, at Herren maa velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, saa at Deres Arbejde maa blive velsignelsesrigt. Modtag en venlig Hilsen fra de Hellige, og vær selv hilset fra

Deres Broder og Medarbejder  
i Zions Sag,  
Gaudy Hougan.

### Danmark.

Uddrag af et Brev fra Aeldste H. F. F. Thorup, til President C. C. Asmusen, dateret Sorø den 17. December 1879:

„Jeg kan meddele Dem, at vi alle ere rafte og har det godt. Siden mit sidste Brev af 6 December, har jeg og Brødrene afholdt 7 Førsamlinger, som alle var velbesøgte. Præsterne her begyndte at ængstes, thi de prædike imod os efter vores Førsamlinger, og gaa omkring i Husene og forbyde Folk at give os Spise og Drikke eller Logis, og spaa Mykke over dem hvis de gjøre det osv. Ikke destominde stole vi paa Gud, og haabe, at vi skulle være ifland til at overbevise de Oprigtige om Sandheden, saa at Israel kan blive indsamlet, før end Straffedommene skulle gaa ud over Jordens. Jeg har været mange Steder og talte med Folket om Evangeliet; de mene, at det kan være sandt nok, men de synes ikke, at det kan være nødvendigt at annamme det. Jeg hører, som om Gud er den Eneste, der kan tale til dem, nemlig ved Elementernes Røst, thi Mange ere modne til Ødesæggelse. Det synes, som om Udsvevler og Drunkenslab ere de største Under blandt de saakalde Kristne. Det er ikke sjældent at finde Biger her, som have et, to, tre Vørn, sjælte udenfor Ægteskabet, og dette bliver

anset som meget naturligt og alt Andet end cerebrænkende. Og et saadant Folk vil tale om Flerkoner! Det er sorgeligt at betragte Guds Skabninger saaledes nedskunkne i Vantrø og Glendighed. Jeg talte forleden Dag med en Person af den saakalde bedre Klasse, men han ønskede ikke at gaa langt ind paa Religions-Spørgsmaalet, men svarede blot: Lad Vorherre selv inddyde til sit Nige, og ikke Jer. Men dersom nu Herren selv kom, hvad vilde de da gjøre?: Stene og korsfæste ham, ligesom de gjorde, da han vandrede her paa Jorden.“ —

Gennem et nylig modtaget Brev fra Broder Suhre, som for Nærvarende arbejder i Nordtyslands og Holstens Missions-Distrikter, erfare vi, at der er gode Udsigter for, at et godt Arbejde, i Vinterens Løb, vil blive udført. Tillige underretter han os om, at en Skolelærer i Glessien ved Neülløster, bevæget af de mest kristelige Følelser for ham, formaaede Præsten af ovennevnte By til at bede for ham i sin Kirke, at han dog maatte indse sin Bildsarelse og vendte tilbage til den eneste saliggjorende Kirkes Skjod. Bemeldte Præst lovede tillige at besøge Broder Suhre, og bruge sin personlige Indflydelse for hans Sjæle-frelse, hvilket han dog forsøgte.

## Familie-Forhold.

Naar Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Verdomme blive forelagte et oplyst og fornuftigt Folk, ere de almindeligvis nødsagede til at erkjende deres Sandhed. De kunne ikke undgaa at tilstaa deres Overensstemmelse med Bibelen; men de fremkomme dog gjerne med Udtalelser som: „Der er dog en Ting vi have at indvende: vi tro ikke paa Flerkoneri.“ Denne Indvending bliver ovenikjøbet gjort af Folk, som sige sig at være Bibeltroende, idet de aldeles overse, at denne hellige Institution finder sin fulde Hjemmel i Bibelen. De sige: „Vi tro Alt hvad vi have hørt undtagen det. Vi kunne ikke nægte at guddommelig Fuldmagt er nødvendig; at Tro, Omwendelse, Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave er fuldkommen rigtigt, men Egtekabs-Spørgsmaalet have vi imod.“ De tilstaar altsaa, at disse sidste og mange andre Principer ere alle rette? „Ja.“ De tror, at de ere sande? „Fuldkommen.“ Godt. Saa er der et Spørgsmaal, som fordrer alvorlig Overvejelse, nemlig, om De kan blive retfærdiggjort i at undlade at adlyde alle de Sandhedsprinciper, som De anerkjender, fordi der er en eller anden Ting, som De, i deres nuværende Tilstand, ikke kan forstaa.

Ijfolge Guds Lov er Mennesket, som har sin fri Billie, ikke forpligtet at gjøre eller adlyde Noget, som han ikke føler sig tilbøjelig til at antage. Desuagtet ere visse Befsignelser knyttede til hver Lov, og det er kun gjennem Adlydelsen af denne Lov, at disse Befsignelser kunne nydes. De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Gud har begyndt at oprette sit Rige paa Jorden, som tilsidst vil sprede

sig over hele Verden. De Materialer, ved hvilke en faa prægtig og storartet Bygning, nemlig Riget, kan blive oprejst, findes næppe i Verden, hvilket sjænsligt fremgaa af det sparsomme Antal Sjæle, som annamme Evangeliet og hjemsamle dem med de Hellige. Verden med dens nuværende Institutioner og i sin højest forståede og vanro Tilstand, er aldeles usikkert og ude af Stand til at udvikle og opdrage den rette Slags Folk, som vil være ifstand til at opbygge hans Rige. Med dette for Øje skulde den Allerhøjeste, i sin uransagelige Visdom, for at kunne op höje og forherlige hans Sønner og Østre, og for at kunne befolkne sit Rige og udføre andre Hensigter, befale ved Abenbaring, Muerkendelsen af polygamisk eller celestialt Egteskab (Egteskab for Evigheden); og hvem vil holde hans Haand tilbage?

Verden er funken faa dybt, at det er vanskeligt for Folket i Almindelighed, i deres Uvidenhed om den sande Aand i de Sidste-Dages Helliges Institution, at se Forstjellen mellem Egteskabets sande Orden og lav Sandelighed. Dem, derimod, som virkelig forstaar dette hellige Familieforhold i sin sande Natur, sætte det i Forbindelse med de højeste og ødeste Institutioner, Hensigter og Resultater. Denne Abenbaring var ikke given for de Onde og Fordærvede, og for saadanne Mennesker har den i Virkeligheden ingen Tiltrækning,

De Baand, som blive bundne mellem de Paagjældende, ere bindende for Tid og Ewighed. Mellem de Pligter, som paalægges en Families patriarchale Hoved, er, at han skal ernære, have Omhyggelighed for og beskytte de Sjæle,

som ere ham givne ved Guds Lov. Det fordres, at han skal dele sin Kierelighed og Retfærdighed mellem dem, som han har paataget sig at beskytte. Det fordres af ham, at han skal opdrage sine Børn, ikke alene i de bedste Fag og ikke alene ved de bedste Midler, som staar til hans Raadighed, men ogsaa i Herrens Frygt og Formaning. Dersom dette mislykkes for ham, opnaar han ikke at opsynde den Lovs Fordringer, som er aabenbaret af den Allerhøjeste, for Opbyggelsen og Forsremmelsen af hans Rige. Dersom Tilfældet skulde indträffe, at Personer opsyde saadanne Forpligtelser, behøver det ikke at være Bevis mod, at de ere uadskilleligt forenede med Egtekabets sande Orden, isølge Evangeliets Pagt.

Hvorsor forundrer Folk dem over at vi paastaa, at den Egtekabspagt, som er rigtigt indgaaet og fuldsørt, er evig, og strækker sig i samme Form og med de samme gjensidige Forpligtelser hin-sides Graven? Dette er enhver af det evige Evangeliums Ordinancers og Loves Natur. Dersom en Person troer paa Guddommeligheden af vor Frelsers Mission, omwender sig fra sine Synder og tillades at gaa gjennem Døren til Guds Rige ved Daab af Vand og Land, og vedbliver trofast til Døden, da forblicher han paa denne Grundvold, der saaledes er lagt ved Lydighed til evige Principer i dette Liv, naar han gaar bort til den Sphare, som er hin-sides. Alle de Ordinancer, som blive udførte ved virkelig Fuldmagt fra Jesus Kristus, ere bindende i Himmelten. Denne Myndighed er af samme Beskaffenhed, som den Jesus hentydede til, da han sagde til Peter: „Hvad som helst Du binder paa Jorden skal være bunden i Himmelten.“ Denne bindende Kraft strækker sig ogsaa til Egtekabets Ordinance og Pagt, lige-

saa meget som noget Andet, vedrørende Evangeliet.

Der gives intet Sted i Verden hvor Børn ere saa talrige i Forhold til Folke-mengden som i Utah og tilgrensende Egne, hvor de Hellige ere bosatte. Disse Børn ere i Almindelighed smukke, kraftige og intelligente. De findes der i Flolkevis, og Høje og Dale gjenlyde af deres glade Jubel. Aanden i Guds Værk paalægger os at betragte og behandle disse som „en Arv fra Herren.“ Som Følge heraf bliver deres Opdragelse ledet med den største Omhu. Søndags-skole-Syste-met er maaske det mest fuldkomne og, i Forhold til Samfundets Størrelse, det mest udstrakte i Verden. Disse Børne-slarer udgjøre den kommende Generation af Guds Hellige, Rigets Arvinger i bogstavelig Forstand, og opnøge for-holdsvis befriede fra Verdens skadelige og sordarvelige Indflydelses. Ved Hjælp af den Institution, som han, gjennem Aabenbaring har lagt Planen til, op-rejser den Allerhøjeste saaledes en Gene-ration af ægte-søde Mand og Kvinder, som snart ville udgjøre en mægtig Hær til at bære hans Navn paa Jorden.

---

Til ovenstaende Artikel ville vi til-lægge nogle Betragtninger i samme Retning.

Egtekab i sin sande Betydning og Forstand, med dets Byrder og Forpligtelser, er et af de mest misbrugte og mindst forstaede Principer, som eksisterer. Ikke alene Menneskenes timelige Befordr af-hænger af den rigtige Opsattelse af Ud-øvelsen deraf, men ogsaa deres evige Lykke og Herlighed. Verden har asveget og asviger bestandig fra de guddomme-lige Love for Menneskelægtens Forplan-telse. Den bedst eksisterende Orden til Forening af Kjønnene, har kun meget

ringe Lighed med den himmelske Ordinance, som har Magt til at sammenføje saa fast, at det er udensor Menneskemagt at oplyse det.

Endvidst er det Egteskabs-System, som har hersket i Verden faa loenge, er af den mest overfladiske og ufuldkomne Art, have Menneskene dog, efter som de ere aas en religios eller borgerlig Karakter, paalagt de Paagjældende visse ligefremme og hellige Forpligtelser. Egteskab har været et Værn mod moralisk Fordærvelse, og have været Midlet, hvorved Neger og Samfund ere blevne sammenholdte, og har hæmmet disse i deres ilsomme Løb mod Fordærvelfens Ocean og paafølgende Ruin.

En Nations Dyd bestaar af de Familiers Dyd, som udgjør den. Dersom altsaa den Erbødigthed, som vises overfor Egteskabs-Institutionen og de deraf flydende Forpligtelser, danner Grundlaget for al menneskelig Dyd, er der intet sikrere Tegn paa en Svækkelse af Jordens Nationer, end en tiltagende Lige-gyldighed overfor denne højt vigtige Gjenstand.

En beklagelig Mangel paa Opretholdelsen af Egteskapspagten og dennes Forpligtelser, er overalt synlig og i Tiltagende, og foranlediger en sig hastig nærmende Svækkelse og Oplysning af de stolteste Nationer. Eftersom Vanroens Strom svulmer, saaledes vil Menneskeslægten overslige de Skranker, som hidtil have forebygget en wilkaarlig Blanding af Kjønnene og en deraf følgende Standsnings af Livskilderne. Saadanne Tilbøjeligheder striver sig fra overordentlig socialistiske Anfaulser, hvilke spredre sig overalt og taaler ingen retslig eller moralisk Indstrænking. Saaledes er Be-skassenheden af Fri-Kærigheden og de frugtelige Fordærvelser og Besmittelser,

som følger og flyder fra denne vanhellige Institution.

Idet de Sidste-Dages Hellige se Verden og dens Institutioner, samt den vederstyggelige Afsvigen fra det sande Forhold mellem Kjønnene, er det da at undres over at disse føge, paa en retfærdig og evig Grundvold, at grunde og befeste Egteskabets allerhelligste Institution i dens rette Forstand og have Erbødighed for de mest bindende Forpligtelser, som denne fører med sig? Viselig ikke. Ejeller kan det bringe Forundring, at Verden skulde beslutte at stride imod dem i deres Bestræbelser i at undsøre dette ødle af Herren befalede Arbejde. Det vilde derimod være forunderligt, om de ikke skulde gjøre dette. De Helliges Land har i enhver Tidsalder været i Modstrid med Verdens Land, og den er ligefaa idag. De Hellige „ere ikke af Verden“, og derfor hader Verden dem. Dersom de vare af Verden, vilde Verden elske dem, thi „Verden elsker sit Eget.“ Det Egteskabs-System, som de Sidste-Dages Hellige hylde, er i direkte Modstrid med enhver Art af personlig Urenhed, som Verden fryder sig i, og derfor føge de at sanderbryde denne Institution. Dersom den imidlertid i sig selv var et smudsigt System, vilde Verden lade det være i Fred, thi da vilde den være forenelig med deres egen Land og egne Tilbøjeligheder.

Der er en almindelig Misfornøjelse tilstede med Egteskabs-Institutionen, saaledes som den forstaas blandt de Sidste-Dages Hellige. Men hvad drejer da det hele sig om? Er det fordi der er nogen væsentlig Forbrydelse deri? For det første tro de Hellige under visse Betingelser paa det Rette i, at have et Flertal af Hustruer. I dette ere de retfærdiggjorte ved en Åabenbaring, given

den til Gunst for dette System. De faa ogsaa Medhold af Bibelen, i Beretningen om hellige Mands Handlemaade i gamle Dage, om hvilke Mands uplettelige og dædefri Dyb, alle saakaldte Kristne foregive at tro. De sidste Dages Farsaer, som søger at latterliggjøre Flerkoneri, have ingen Tro paa Sandheden af Bibelens Verdomme, paa hvilken de dog paastaa, at deres Religion er grundet.

Hvad er da den virkelige Opsattelse af Flerkoneri? Det er ligefrem Egteskab i dens videste og rette Forstand, idet den er en Hader af Cölibati (ugift Stand), medens Enkoneri er Egteskab i dets mest indskrænkede Forstand. Selvdydig Cölibati er væsentlig urigtig fordi den, om den blev almindelig yndet, vilde foranledige en Uddøen af Slagten. Uhyggelig medfører, om end ikke nødvendigvis de samme Folger som ovenfor bemærket, saa dog afskyelige Folger af en Slægt, som er nedsunken i Immoralitet, og vil nødvendigvis derfor ogsaa lede til Fordærvelse. Cölibati medfører ogsaa nødvendigvis en Ækte-Opfyldest af den første store Befaling: „Border frugtbare og mangfoldige“. Monogami, som kun er et Trin fremad, medfører Lydighed til

denne Befaling i en begrenset Grad, medens et Flertal af Hustruer er Egteskab i en udstrakt Form, og tillader en mere fuldkommen Lydighed til den store Lov for Slagtenes Mangfoldiggørelse.

Medens Verden haster fremad paa Fordaervelsens Bane, som leder til Opløsning og Ødelæggelse, ved dens lyse Begreber om og ilette Udsøvelser af Egteskab og undertiden endog total Forsømmelse i denne Henseende, vil et Folk som de Sidste-Dages Hellige friske fremad paa Dydens Vej, ved den Erebødighed, hvormed de betragte denne Institution, idet de ville opelske og pleje Moralitetens rene og høje Principer. Egteskab er et af Tidssaldrens store Spørgsmaal, idet den for en stor Del omfatter Nationers og Samfundes Ve og Bel.

I Modstætning til de ujældkomne Systemer, som Verden kalder Egteskab, hvilket ikke strækker sig længere end til Døden adskiller de Paagjældende, er den Ordinance, som udføres mellem de Hellige til Forening af Kjønnene, af en evig Karakter; dens Baand og Forpligtelser ere ikke alene gyldige for denne Verden, men ere i Kraft gennem Evighederne.



Den 11. November 1879 døde i Scipio, Millard Co, Maren Olsen født Petersen, efter 8 Dages Sygeleje.

Afdøde var født den 19. August 1848 i Østerup, Fylen, blev døbt i Januar 1868 og emigrerede til Utah samme Åar. Hun efterlader sin Mand og 3 Børn til at begræde Tabet af en elsket Hustru og Moder.

Død i Richfield den 18. November 1879, Jakob Larsens Hustru, Louise Larsen født Hendriksen, 36 Åar gammel.

Den Afdøde var født paa Sjælland og døde med fuld Tro paa og i Haabet om en herlig Opstandelse.

# Statistisk Rapport

over  
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,  
for Året 1879.

Konferencer.	Grene	Sjælprester	Sjælfjærds	Døbere	Gætere	Diaconer	Medlemmer	Totalantal	Døpte	Emigrere	Udskifte	Døde
Danmark.												
Kjøbenhavn . .	6	1	3	71	38	29	20	701	858	113	75	36
Århus . . .	5	1	4	50	24	41	5	649	774	134	74	57
Nalborg . . .	5	1	2	48	12	13	13	443	532	96	61	21
	16	3	9	169	69	83	38	1793	2164	343	210	114
Norge.												
Kristiania . . .	7	2	2	109	34	40	20	754	961	81	30	26
Sverige.												
Stockholm . . .	7			1	83	30	30	12	830	986	209	51
Göteborg . . .	7			3	40	29	35	21	503	631	149	38
Skaane . . .	5			4	25	16	9	1	368	423	102	39
	19			8	148	75	74	34	1701	2040	460	128
Finnland . . .	1				2		1		21	24	2	
Iceland . . .	1				4				14	18		
Totalantal . . .	44	5	19	432	178	198	92	4283	5207	886	368	259
												57

## Indhold.

Tale af Eldste J. D. Richards . . . .	97.	Korrespondance . . . . .	106
Redaktionsbemærkninger:		Familie-Forhold . . . . .	108.
Vort Besøg i Konferencerne . . . .	104.	Dødsfald . . . . .	111.
Antkomst og Beskiftelse . . . . .	106.	Statistisk Rapport . . . . .	112.

## Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. WilhelmSEN.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.